

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 15 februarie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, declarat de inculpatul

*Efremov Piotr XXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al mun. XXXXX, str.
XXXXX, ap. XX, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>06.06.2016 – 15.02.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>09.03.2017 – 06.06.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>23.08.2017 – 18.10.2017.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 15 februarie 2017, Efremov Piotr a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an și 6 luni.

2. Instanța de fond a constatat că la 12 martie 2016 în jurul orelor 20:30, inculpatul Efremov Piotr, urmărind scopul aplicării violenței fizice și psihice față de fosta sa soție, Efremova Tamara, cu care locuiesc împreună pe adresa mun. XXXXX, str. XXXXX XX, ap. XX, astfel fiind, conform art. 133¹ lit. a) din Codul penal, membri de familie, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului infracțional, a agresat-o fizic pe aceasta, aplicându-i o lovitură cu pumnul în regiunea capului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1236/D din 30.05.2016, traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală care se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale și a sănătății.

Inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că a fost provocat de fosta soție, care a început scandalul pe motiv că nu a fost acasă și că a umblat cu băutul, l-a împins, a chemat poliția. Era puțin cinstit, și se pregătea de culcare, când au năvălit 3 polițiști, l-au trântit la podea, i-au sucit mâinile la spate și i-au pus cătușele. Ajungând la poliție, le-a spus polițiștilor să-i scoată cătușele că îl doare mâna, aceasta era neagră. Nu i-a aplicat nici o lovitură soției.

Totodată, vinovăția lui este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Efremova T. a declarat că fostul soț a intrat în stare de ebrietate în camera ei și a lovit-o puternic cu pumnul peste cap. A sunat la copii, care i-au spus să cheme poliția și ambulanța. Polițiștii l-au apucat ca dus în mașină. Până a venit ambulanța, el s-a întors acasă, iar ea a plecat la spital. În prezența colaboratorilor de poliție, inculpatul a numit-o cu cuvinte urâte.

Martorul Cojocari S. a declarat că, în timp ce activa la batalionul de reacționare operativă, a fost un apel că soția este agresată de către soț. Deplasându-se pe adresa respectivă, a văzut că solicitanta era speriată, stresantă, plângea, comunicând că a fost lovită în regiunea capului cu pumnul de către soț. Acesta se afla în camera lui, cu ușa încuiată. L-au convins să iasă, dar între ei s-a iscat din nou o ceartă. Soțul față de ei a lovit-o în față. Au fost nevoiți să intervină, l-au imobilizat pe soț, i-au pus cătușele la spate, după care a fost condus la sectorul de poliție.

Potrivit înștiințării 902, Efremova T. a solicitat ajutorul organelor de poliție.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1236/D din 30.05.2016, lui Efremova T. i s-a cauzat traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comotie cerebrală care se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale și a sănătății.

Poziția inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției, este o metodă de apărare or, circumstanțele de fapt, reținute în sarcina inculpatului, au fost constatate prin probele administrate, apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod penal, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Alegațiile inculpatului că colaboratorii de poliție l-ar fi maltratat la domiciliu și în incinta comisariatului, sunt neîntemeiate deoarece, prin ordonanța procurorului în Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, Mihail Proca, din 30.11.2016, s-a dispus clasarea procesului penal pornit la sesizarea lui Efremov P. conform elementelor infracțiunii prevăzute de art.166¹ alin. (2) lit. c), e) Cod penal, pe motiv că acțiunile colaboratorilor de poliție Boghiu I. și Cojocari S. nu întrunesc elementele infracțiunii.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin.(1) Cod penal, după semnele violenței în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății (*redacția de până la 28.07.2016*).

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit pentru prima dată o infracțiune ușoară, nu au fost stabilite circumstanțe agravante, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

3. Avocatul Constantin Sîrbu a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că instanța de fond, contrar prevederilor stipulate în art. 385 Cod de procedură penală, nu a constatat dacă a avut loc fapta incriminată, argumentele în sensul condamnării fiind limitate la declarațiile părții vătămate, fără a se face o apreciere corespunzătoare a acestora prin prisma pertinentei, concludenții și utilității lor. Așadar, nu a fost demonstrată aplicarea violenței de inculpat față de fosta soție Efremova Tamara.

Inculpatul și partea vătămată sunt în divorț și în relații ostile. Partea vătămată intenționează să înstrăineze apartamentul comun. Pe acest fondal între ei apar conflicte. Declarațiile părții vătămate nu pot fi credibile.

Totodată, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1236/D din 30.05.2016, leziunile corporale depistate la partea vătămată posibil au apărut în circumstanțele menționate în ordonanța de numire a expertizei.

Martorul Cojocari S. este un colaborator de poliție în privința căruia inculpatul a depus plângere, referitor la acțiunile ilegale ale acestuia și la 29.03.2016 a fost pornită o cauză penală. Ulterior, la 11.05.2016 a fost pornită cauza penală de violență în familie. Astfel, declarațiile lui Cojocari S. posibil că nu sunt veridice. În instanța de judecată acest martor a declarat că în prezența lui, inculpatul a încercat s-o lovească pe Efremova T., dar nu a urmat lovitura propriu zisă.

Inculpatul nu are antecedente penale și nicidecum nu prezintă pericol social.

În același timp, dacă ar fi fost dovedită vinovăția inculpatului, acțiunile lui ar conține elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 78 alin. (2) Cod contravențional, adică vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale, care a provocat o dereglare de scurtă durată a sănătății sau o pierdere neînsemnată, dar stabilă, a capacității de muncă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept a cauzei și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit violența în familie imputată lui, prevăzută de art.201¹ alin. (1) Cod penal.

Aceste împrejurări au fost constatate din probele administrate, care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, cum ar fi declarațiile părții vătămate Efremova T. și martorului Cojocari S., înștiințarea 902 prin care Efremova T. a solicitat ajutorul organelor de poliție, raportul de expertiză medico-legală nr. 1236/D din 30.05.2016 că lui Efremova T. i s-a cauzat traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, care se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale și a sănătății.

Astfel, raportul de expertiză medico-legală nr. 1236/D din 30.05.2016, declarațiile părții vătămate și ale martorului Cojocari S., demonstrează cert vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, or, ca urmare a maltratării de către inculpat la parte vătămată s-a constatat: traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală care se califică ca vătămare

ușoară a integrității corporale sau a sănătății. Adică, între acțiunile inculpatului și vătămările corporale ușoare constatate la partea vătămată există legătura cauzală directă.

În cadrul instanței de apel, inculpatul și-a susținut declarațiile sale date anterior solicitând achitarea sa.

Aceste declarații nu corespund adevărului și sunt date în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, deoarece ele sunt combătute de probele administrate, apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul, nu echivalează cu achitarea acestuia devreme ce în instanța de judecată au fost prezentate probe, care indică incontestabil că el a comis infracțiunea imputată, iar argumentul ultimului că la 12.03.2016 nu i-a aplicat soției sale nici o lovitură, adică nu a comis violența în familie, nu-l dezvinovățesc de comiterea infracțiunii imputate, fiind o metodă de apărare în scopul eschivării de la răspunderea pentru faptele comise.

Este nefondat și argumentul apelantului că declarațiile lui Cojocari S. urmează a fi apreciate critic, or, fiind audiat în instanța de fond, acest martor a fost avertizat despre răspunderea penală ce o poartă conform art. 312, 313 Cod penal, deci acestea corespund adevărului, coroborează cu declarațiile părții vătămate și probele din dosar, confirmând astfel vina inculpatului în comiterea violenței imputate.

Deci, atât instanța de fond cât și organul de urmărire penală, corect au încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal (*redacția de până la 16.09.2016*), care până în prezent are următorul conținut: Acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin: a) maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Astfel, este nefondat argumentul apelantului că fapta inculpatului conține elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art. 78 alin. (2) Cod contravențional, or, anume art. 78¹ Cod Contravențional prevede răspunderea contravențională pentru violența în familie și nu art. 78 alin. (2) Cod contravențional, precum a indicat apelantul. Deci, dispoziția art. 78¹ Cod contravențional, prevede următoarele: maltratarea sau alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale, însă după cum s-a constatat inculpatul a cauzat părții vătămate vătămare ușoară a integrității corporale și a sănătății, de aceea acțiunile lui sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal și nu elementele contravenției prevăzute de art. 78 alin. (2) Cod contravențional.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că întorcându-se seara de la gradină, era cu picioarele și hainele ude, iar fosta soție a început să-l certe, l-a împins, a chemat poliția. Când soția a deschis ușa de la intrare, au năvălit 3 polițiști, care l-au trântit la podea, i-au sucit mâinile la spate și i-au pus cătușele. Martorul Cojocari S., care i-a pus cătușele, i-a spus „tu mai ai să-ți bați joc de femeia asta”, respectiv ei se cunoșteau până la. Polițiștii cu capul lui au deschis ușa camerei și l-au urcat în automobilul de serviciu.

A insistat să-i scoată cătușele, care erau foarte strânse, provocând durere insuportabilă, deoarece nu era nici o necesitate, or, nu opunea nici o rezistență, nici nu era violent, explicându-le polițiștilor cele întâmplate. Însă ultimii cu intenție, pentru a-i provoca dureri și suferințe, au refuzat să-i scoată cătușele. Sosind în sectorul de poliție, ultimii au insistat să semneze o explicație întocmită de ei, în care el chipurile să recunoaște faptul lovirii soției, însă a refuzat să semneze o asemenea explicație. Ulterior, la cererea sa a fost pornită cauza penală nr. 2016038063, care este acum în gestiunea procuraturii Buiucani, după anularea ordonanței de clasare, prezentate de procuror în prima instanță.

Nu i-a aplicat nici o lovitură fostei soții și nici nu avea posibilitate reală de a o lovi cu cătușele pe mâini, sucite la spate, iar toate cele relatate au fost o înscenare din partea soției, care de multiple ori i-a spus că o să-l bage la pușcărie și cu ajutorul poliției va vinde apartamentul cât mai repede.

Ambele instanțe abstract și vag sa-u expus asupra argumentelor sale, dar au fost reținute argumentele fostei soții și a martorului Cojocari S., cu care se află în relații ostile, inclusiv din cauza pornirii la cererea sa a cauzei penale în privința acestuia, ultimul fiind recunoscut în calitate de bănuț. Martorul Cojocari S., dând declarații în defavoarea sa, încerca să se dezvinovățească în propriul dosar, ce denotă că martorul dat nu poate fi imparțial, iar declarațiile acestuia necesită o apreciere critică și nu pot fi puse la baza unei soluții.

Instanța de apel, fără a-și motiva soluția de respingere a argumentelor ce î-l dezvinovățesc, a respins apelul.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu

prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate și ale martorului Cojocari S., înștiințarea 902 că Efremova T. a solicitat ajutorul organelor de poliție, raportul de expertiză medico-legală nr. 1236/D din 30.05.2016, prin care s-a constatat la Efremova T. traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comotie cerebrală care se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanțele indicând clar motivele pentru care au respins probele și versiunile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) Cod penal (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Este de remarcat, în această consecutivitate, că argumentele inculpatului privind pretinsele acțiuni ilegale ale polițiștilor sunt absolut neîntemeiate, deoarece acestea nu se referă în niciun fel la procedura de administrare a probelor enunțate supra, fiind și combătute prin ordonanța procurorului din 30.11.2016, despre clasarea procesului penal pornit pe art. 166¹ alin. (2) lit. c), e) Cod penal, deoarece acțiunile colaboratorilor de poliție Boghiu I. și Cojocari S. nu întrunesc elementele infracțiunii.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul

este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Efremov Piotr XXX, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 15 februarie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 noiembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco